

ERDAL ÇAKIR

YALNIZLIĞIN, VATANIDIR KALBİMİN

Üzülme, bütün karanlıklarını emdiğimi bilmiyorsun
Çarşılarını temizlediğimi, üzüm kokusuyla yıkadığımı
Yürüdüğünde adımını bastığın yerin kalbim olduğunu
Bilmiyorsun şehrin tırnaklarını söktüğümü
Dikenlerine bir bir yemin ettirdiğimi gecenin
Gittiğin her yerden gönderildiğini kendine

Üzülme,
Yalnızlığına verilmiş bir sadaka olduğumu bilmiyorsun
Ömrümü parçalayıp anlarına dağıttığımı
Bilmiyorsun, gözündeki damlanın tattığını cenneti
Sen ağladığında canımda ne kıyametlerin koptuğunu
Varlığıma dair bütün senetleri yırttığımı perva etmeden
Ağaran güne kafa tuttuğumu bilmiyorsun, ellerimi yok saydığımı
Parmaklarım gırtlığında dünyanın, hırıltısını kesip atıyorum
Sen ağladığında, katili oluyorum tüm bakışların ve aşkların
Kılıcım unuttur kınını haydutların kanında
Bırak pencerede bir buğu olayım, yaz ve sil beni
Elini islatan ismimi toprağına sür, belki bir sabahına gonca olurum
Bir tebessüm olurum yüzüne kim bilir, belki reyhan kokusu
Hüznüne kıvrılmış bir seher tomuru belki

Sen üzülme,
Üzgünlüğün çiçeğın en yetim hâli
Bir tren düdüğü gurbetimi yarıp geçen
Sen üzülürsen yırtarım peçesini dünyanın, düşleri üryan kalır
Ve beni susturamaz hiçbir şey, çünkü duyulmaz sesim
Al derim al, bu can kurbanıdır hıçkırıklarının
Sen üzülme,
Üstüme bas ve geç,
Çiğnedikçe sen, minnet duyar bedenim ve hicrânesi ruhumun